

"Bohemi" sisust.

I vaatus. Külmas ja rõskes katusekambris istuvad Marcel ja Rodolphe. Schannard viibib juba kolm päeva teadmata kus, kuna Colline on läinud pandimajja raamatuid müüma, et vähegi kütet ja loidupoolist muutseda. Külma tõttu ei edene maailmine kuidagi ja mõlemad kiruvad. Marcel tahab ahjukütteks ohverdada tooli, kuid Rodolphe pakub selleks oma draama, naljatades, et armastusest hõõgub luule rohkem sooja annab. Vaatuste kaupa hakatakse põletama poeedi „geniaalset“ vaimusünnitust.

Tuleb Colline. Tema käik oli asjata, sest iga pandimaja oli kiini. Kui sõbrad parajasti põleva draama üle võllanaja heidavad, ilmub äkki Schannard kahe pakkanaja saatel. Tuuakse puid, veini, sööki, sigareid jne.

Nüüd lähneb pidu lahti. Schannard jutustab oma seiklustest, kuidas ta hinnas hulkudes kohanud kellegi napaka inglase, kes otsinud endale klaverimängijat. Inglise oli ostanud kellelki väljateeninud näitlejarilt papagoi, kes oskas peast perenaise kogu repertuaari. Seda vadistas papagoi ööd kui päevad. Inglise otsustas siis papagoile kätte maksta — surgu lind muusika-surma. Selleks palkas ta Schannard'i, et see talle kolm ööd-päeva heliredeleid mängiks. Kuna aga lind surmale ei mõelnudki, siis sobitas Schannard tutvuse kammerneltsiga, kes muutses linnule rotimurki.

Schannard'i seiklusrõhkest jutustusest ei tee keegi välja, vaid kolm sõpra asuvad suurima südamerahuga täitma nälginud kõhtu.

Schannard teeb ettepaneku juua kodus, aga süta väljas. Ettepanek võetakse halllooga vastu, ent hetkel, kui neil sõpra klaasid kokku löövad, koputatakse äkki uksele. Tulija on majaperemees Benoit, kes lahkelt nõuab kolme kuu maksmata tüüri õiendamist. Peremees joodetakse kavalalt purju, luuletatakse tema arvele olematuid seiklusi

ning visatakse lõpuks kui patune abielurikkua „õlissat" ja süütust ruumist välja.

Sõbrad lahkuvad. Vaid Rodolphe jääb lõpetama ajalehe artiklit. Jällegi koputatakse. Seekord on koputajaks kõrvaltoas elav Mimmi, kellel trepist tülles kustus küünal ja kes palub seda uuesti süüdata. Mimmi'd tabab hetkeiline nõrkus, toavõti ja küünal kukuvad. Olles veidi puhunud ja küünla süüdanud, tänab Mimmi poeeti ja lahkub, unustades võtme.

On ilmne, et Mimmi tegi seda meelega, huviuudes noorest poeedist. Rodolphe otsustab kasutada juhusi, kustutab oma küünla samuti meelega ning teeskleb võtmeotsimist Mimmiiga kaasa. Leiabki selle, kuid varjab seda. Vaatuse lõpuks on mõlemad „üksteist leidnud“.

II vaatus. Laat ühe kohviku esisel platsil. Rahvas tungleb poodide ja tänavkauplejate ümber. Ka Schannard, Marcel ning Colline ilmuvad laadale ja otsivad enestele vaba lauda. Veidi hiljem tulevad Rodolphe ja Mimmi. Rodolphe esitab sõpradele Mimmi'd, kes võetakse tseremoniaalselt sõprusringi uueks liikmeks vastu. Tellitakse veini ja sööke. Seal ilmub äkki Musette, Marceli endine armsam, kellegi pentsiuku vanema krahvi saatel. Nähes Marceli ärkab Musette'is kirg Marceli endale tagasi võita. See lähneb tal ka korda ning vaatuse lõpuks tõestub Musette'i hästi iseloomustav lause Murger'ilt: Musette'ii oli palju armsamaid, kuid kõik need olid vaid värsid, mis lõppesid ühe refrääniga — Marcel.

III vaatus. Kaks kuud on möödunud vaesuses, puuduses, tülitsemises ja armukadedesemises. Marcel ja Musette elavad kuskil hinnaaähtses kõrtsis ja järjekordse tüli järele on ka Rodolphe nende juure tulnud, jättes maha Mimmi. Mimmi palub Marcelilt abi ja Marcel lubabki püüda mõjutada Rodolphe'i. Ta manitseb Rodolphe'i loobuma asjastust armukadedesemise. Viimane ei eitaagi armukadeduse olemasolu, kuid põhjendab oma käitumist Mimmi suhtes tema haigusega. Rodolphe väidab, et tema viletsa eluoa riiskus võiks kujuneda Mimmiile haavaks. Mõte Mimmi surmale täidab Rodolphe'i kurbusse ja meeleheitliga. Mimmi juhtub kuulma seda jutujärgmist ning siis selgub ka temale endale esmakordselt la jootuseu tervislik seisukord. Mimmi otsustab loobuda Rodolphe'ist, et mitte teda koormata. Marcel ja Musette kisklevad järjekordselt nurg lahkuvad üksteisest riisus.